

Men det er jo altså heldigvis sådan, at det klokkeklart bliver slået fast i Lissabontraktaten, at det her er et nationernes samarbejde. Og det er jo også sådan, at de nationale parlamenter får mulighed for at give både gule og orange kort; vi får borgerinitiativet, hvor 1 million borgere har mulighed for at sætte en politisk sag på dagsordenen, og Europa-Parlamentet, som jo er et demokratisk valgt organ, får også markant større indflydelse, end det har i dag.

Så helt ærligt, er det ikke en positiv retning, man går i, i forhold til den måde, det er på i dag? Jeg må indrømme, at det tror jeg selv Enhedslisten – og Dansk Folkeparti for den sags skyld – må kunne se det fornuftige i.

Kl. 12:04

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 12:05

Per Clausen (EL):

Bare to ting: Det første er, at hr. Michael Aastrup Jensen jo har den samme mulighed som alle andre, der føler sig forulempet i løbet af debatten, for at tage sit andet indlæg i den anden ordførerrunde. Så kan vi få en grundig debat af EU, og det vil jeg da opfordre hr. Michael Aastrup Jensen til, for jeg synes, der er mange ting, vi kunne have brug for at diskutere lidt mere.

Så lad mig, som det andet, hæfte mig ved en enkelt ting, nemlig den der myte om, at det skulle være særlig demokratisk at flytte beslutninger over i Europa-Parlamentet. Nej, sagen er jo, at der, hvor de demokratiske processer efter vores opfattelse foregår mest effektivt og hensigtsmæssigt i dag, faktisk er i det danske Folketing. Og uanset om man flytter dem til Ministerrådet eller til Europa-Parlamentet, flytter man dem jo væk fra det danske Folketing. Hvis man flytter dem til Europa-Parlamentet, flytter man dem endnu længere væk, end hvis man flytter dem til Ministerrådet, for ministrene har vi dog i en eller anden udstrækning mulighed for at give de rigtige og fornuftige mandater.

Kl. 12:05

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Så er det udenrigsministeren.

Kl. 12:06

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg vil gerne takke for den gode og grundige debat, som vi har haft i dag om Lissabontraktaten.

Debatten bekræfter jo heldigvis den brede politiske opbakning, der er i Folketinget til denne traktat, og debatten bekræfter, at et stort politisk flertal nu er klar til at sætte en aktiv, resultatori-

enteret og fremadrettet dagsorden, sådan som vi har oplevet med ordførertalerne i dag.

Jeg vil godt resumere ved at sige, at Lissabontraktaten ruster EU til fremtidens udfordringer, og at den skaber nye rammer for EU-samarbejdet, et samarbejde, som jeg ikke kan finde ud af om Dansk Folkeparti går ind for eller er imod; jeg synes, svarene har været utrolig uldne. Et samarbejde i Europa: Ja, det har vi også i Euro-parådet. Men EU: Ønsker Dansk Folkeparti EU bevaret? Det synes jeg faktisk ikke vi har fået et svar på.

Jeg finder det på den baggrund også naturligt, at partierne bag den seneste aftale om dansk europapolitik nu er gået i gang med at forny denne aftale, og vi gør det selvfølgelig også sammen med Ny Alliance. Det er mit håb, at de igangværende forhandlinger resulterer i, at vi, uanset vores forskellige holdninger til EU, kan fastlægge nogle overordnede mål, og hvordan de nye rammer for EU-samarbejdet skal udnyttes. Og til hr. Per Clausen vil jeg sige, at det da er ganske naturligt, at de partier, som går ind for samarbejdet i EU, også bliver enige om, hvordan den nye traktat skal anvendes. Det er da et forhold mellem os, der går ind for EU, hvad vi så vil bruge traktaten til.

Arbejdet med Lissabontraktaten er mundet ud i et godt resultat, som kan stå uændret i lang tid fremover. Det er også meningen med den. Det er vi også enige om, og det var vi også enige om på topmødet. Den vismandsgruppe eller refleksionsgruppe, som er blevet nedsat som følge af topmødet, har jo ikke til formål at lave en ny traktat, men at se på, hvordan EU kan udnytte sine muligheder på den globale scene. Det er en god traktat, som indebærer et mere åbent EU, som det er blevet sagt, et mere demokratisk EU, som det er blevet sagt, et mere effektivt og handlekraftigt EU og dermed også et mere globaliseringsparat EU.

Lad mig give nogle konkrete eksempler på forbedringer, som vi er glade for i den nye traktat.

Der er fuld åbenhed i lovgivningsprocessen, som det er blevet nævnt, både i Rådet og i Europa-Parlamentet, og det traktatfæstes. Nationale parlamenter – hvilket jeg har lagt meget vægt på – får med Lissabontraktaten en styrket rolle, der med de to regler om henholdsvis gult og orange kort giver mulighed for at få Kommissionen til at genoverveje et forslag til EU-lovgivning. I sin yderste konsekvens vil et lovforslag kunne blive trukket tilbage på baggrund af nationale parla-